

Projectnieuws 2010-1

Singampunari in uitvoering

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave	Pagina
Van de voorzitter	3
Bouwkundig opzichter in India	4
Verslag projectreis door Anne Reijenga	5
Prioriteitenlijst	14
Stand van zaken keurmerk	14
Locatiekaart	15

Colofon

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Met medewerking van

Flor Potters
Henny Koenders
Anne Reijenga

Realisatie

Hurks van der linden bv
Sabine Vos
Piet van der Heijden

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat	Adriaan de Bot Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
Telefoon	+31 (0) 497 51 73 25
Fax	+31 (0) 40 20 26 848
E-mail	info@thomasbouwprojecten.nl
Internet	www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank	rekeningnr 14 93 08 787
Gironummer	30 03 66 te Eersel
Kamer van Koophandel Eindhoven	nr 41 09 25 42

Van de voorzitter.

Zoals gebruikelijk vormt het Projectnieuws van mei het eerste contact in een aangevallen jaar vanuit de Stichting Thomas Bouwprojecten met onze begunstigers en sponsors. Dit tweemaal per jaar verschijnende periodiek is een van de wijzen waarop onze stichting de communicatie met haar achterban onderhoudt. Daarnaast beschikken wij over een website (www.thomasbouwprojecten.nl) en verstrekken wij, naast een volledig jaarverslag, ook een jaarbericht. Het onderhouden van een goede communicatie met donateurs, begunstigers en sponsors achten wij van groot belang. Het bevordert immers de transparantie en openheid die onze stichting hoog in het vaandel heeft staan. Ook met betrekking tot onze counterpart in India trachten wij zo transparant mogelijk te zijn, al is dat niet altijd gemakkelijk. Zo is er in de maand mei de verkiezing van een generaal overste. De zusters zelf weten nog niet wie dat zal worden en evenmin weten zij of en zo ja welke (nieuwe) speerpunten van beleid door de nieuwe overste zullen worden gelegd. Voorts is onbekend of er wijzigingen zullen plaatsvinden in de personele bezetting van de afdeling(en) van de Congregatie waarmee onze stichting relaties onderhoudt.

Continuïteit, zeker ook ter plekke waar onze doelstellingen worden verwezenlijkt, is van groot van belang. Om deze reden heeft het bestuur van Stichting Thomas Bouwprojecten ervoor gekozen om in India een grotere bewustwording voor continuïteit te bewerkstelligen. Zo hebben wij er op aangedrongen dat voldoende zusters een bouwkundige opleiding volgen. Niet alleen om de nieuwbouwwerken in India te begeleiden, maar ook om te kunnen inventariseren en beoordelen of bestaande bouwwerken in goede staat van onderhoud verkeren en ervoor te zorgen dat het nodige onderhoud ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd.

Zr. Asha heeft haar bouwkundige opleiding inmiddels voltooid (zie ook pagina 4).

Daarmede hopen wij ook te bereiken dat de bouwwerken die wij in India naar Europese maatstaven bouwen, ook hun duurzame karakter kunnen behouden.

Flor Potters, voorzitter

Bouwkundig opzichter (supervisor) in India.

Bouwen in India brengt problemen met zich mee. Niet zo zeer op het bouwkundige vlak, in feite zijn de details aanzienlijk eenvoudiger dan hier. De manier van bouwen en het gebruik van materialen is uiteraard anders dan bij ons. Maar die kun je jezelf eenvoudig eigen maken. Nee, het heeft veel meer te maken met de cultuur en de gewoonten van het land. Daar komt nog bij dat iedere staat zijn eigen regels heeft die door de betreffende ambtenaar op eigen wijze worden geïnterpreteerd. Daar hebben we mee leren leven en dat zal voorlopig nog wel zo blijven. We zouden het wel willen, maar daar hebben we geen enkele invloed op.

Vanaf het begin van de Bouwstichting werden de projecten door ons twee maal per jaar bezocht. Dan kun je wel wat sturen en proberen de zusters te leren naar de bouw te "kijken", maar toch gebeuren er dingen die bij wat meer controle, makkelijk te vermijden zouden zijn. Het bouwproces.....daar kun je wel invloed op uitoefenen.....tenminste als je daarvoor de juiste personen kunt vinden. Daarmee doemt meteen het volgende probleem op.....hoe vind je die ? Ook dat hebben we niet in eigen hand en zijn het in de meeste gevallen de zusters die via iemand vinden, die deskundig en betrouwbaar lijkt te zijn. Zo hebben we nu sinds 2001 al de vierde opzichter.....Om allerlei redenen moeten we toch iedere keer weer op zoek naar een nieuwe kandidaat. Al weer enkele jaren geleden hebben wij om praktische- en economische redenen, maar ook met het oog op de toekomst, de zusters voorgesteld een jonge zuster een studie voor opzichter te laten volgen. Een zuster met een technische knobbel, die het leuk vindt om dat werk te doen. Een groot voordeel is dat zij zuster onder de zusters kan zijn en overal waar zij komt zonder speciale maatregelen kan verblijven....geen status aparte. Zeker zo belangrijk is de directe communicatie met ons, nu krijgen wij de overigens summiere informatie van de opzichter via Zr. Prudentia. En het is gelukt! De 26-jarige Zr. Asha is in juni 2007 gestart met een 3-jarige studie voor bouwkundig opzichter en zij heeft die onlangs afgerond.

Haar resultaten zijn goed, het tweede trimester behaalde zij een resultaat van 70%. De laatste keer dat ik haar sprak was in februari bij de bouw van de school in Singampunari. Zij is duidelijk gegroeid sinds ik twee jaar geleden voor het eerst met haar kennis maakte. Ze was toen net met haar studie begonnen, alles was nog nieuw, ook ik. Logisch, dat je dan wat schuchter bent en zelfs nog niet helemaal weet waar je aan bent begonnen. Vorig jaar was dat al veel verbeterd, ze was zelfbewuster en gaf bijvoorbeeld aan graag meer ervaring met AutoCAD (een computerprogramma om technische tekeningen mee te maken) te willen opdoen. Nu is ze heel duidelijk in wat ze wil: zoveel mogelijk ervaring in de praktijk opdoen. Dat bleek al op de bouw waar ze mij van alles vroeg, dit in tegenstelling tot onze huidige opzichter die nooit iets vraagt.

Een hoopvol begin. Zij gaat als eerste meedraaien met de huidige opzichter en als Hans Schiebroek eind augustus naar India gaat zal zij met hem zoveel mogelijk projecten bezoeken. Een belangrijk aspect is ook het onderhoud van de gebouwen. Tot het nieuwe jaar zal ook het bezoeken van alle vestigingen van de zusters tot haar taak behoren. Een inventarisatie van de staat waar alle gebouwen in verkeren is daarbij een belangrijke opgave, alsmede de verantwoordelijke zusters ter plaatse bewust te maken van het belang de gebouwen goed te onderhouden. Als het goed is weet de huidige opzichter inmiddels dat zijn taak aan het einde van het jaar zal worden overgenomen door Zr. Asha.

Anne Reijenga, projectleider

Verslag projectreis van Anne Reijenga januari/februari 2010.

Anders dan anders.....voor het eerst ging mijn vrouw Riet mee en dat was voor haar een hele belevenis, die zij als volgt tot uitdrukking bracht: "Al 10 jaar hoor ik van alles over India, maar nu ik er geweest ben weet ik pas wat het is". Ook voor mijzelf was deze reis speciaal omdat het in meerdere opzichten prettig is dat je vrouw erbij is. Bovendien reisden in de eerste week oud-bestuurslid Michel van der Linden en zijn vriend Gerard van Asperen met ons mee. Het reizen en het bezoeken van de projecten met twee ingewijden in het bouwvak werkt stimulerend. De eerste week van deze reis was afgestemd op projecten en bezienswaardigheden die binnen een redelijke tijd te bereiken waren.

De eerste dag bleven wij in Chennai om te bekomen van de reis en te acclimatiseren. Dat noemen ze hier dan winter.....bij aankomst rond middernacht was het 24 graden Celsius en overdag loopt de temperatuur al gauw op tot boven de 30 graden. We bezoeken in de stad de projecten Egmore en Vepery, die beiden genoemd zijn naar de wijk waar ze in liggen. Ons jubileumproject **Egmore** werd als eerste bezocht. Midden in een krottenwijk met nauwe steegjes is een gebouw gerenoveerd en uitgebreid om dienst te doen als kindertehuis. Het wordt geleid door drie gepensioneerd zusters (onderwijzeressen). Zr. Rose heeft de leiding en heeft ook de doorslag gegeven voor deze uitbreiding. Zij is een beminnelijke oude dame en een ware moeder voor de meisjes. Zr. Rose wordt op handen gedragen in de wijk en zij helpt en stuurt waar nodig. Het is verrassend te zien hoe een oud en te klein onderkomen is omgevormd tot een fris en ruim uitziend gebouw. Op het dak zal nog een hek worden geplaatst om ongewenste personen te weren. Er is nu voldoende ruimte voor de meisjes. In totaal zijn er nu 45 meisjes tot 12 jaar, waaronder 6 wezen en 12 half-wezen. **Vepery** is de plek waar de Congregatie meer dan 100 jaar geleden is gestart en is het volgende project dat wij tijdens deze reis bezoeken. In Vepery zijn veel scholen en is een kindertehuis waar 50 meisjes wonen. Het is jammer dat hier zo weinig speelruimte is. Toch hebben de meisjes het naar hun zin, zeker wanneer zij een mooi dansprogramma uitvoeren en wij hen trakteren op ijs. 's Middags bezoeken we het Generalate, het moederhuis. Hier ontmoeten wij moeder-overste Zr. Rita Michael en ook de zusters Prudentia en Bellarmine. We bespreken de projecten, de toekomstvisie van de Congregatie en overige zaken die aandacht vragen. Michel en Gerard vinden het ook interessant om deze gesprekken bij te wonen. In de achtertuin van het moederhuis is men gestart met de bouw van een verpleeghuis voor bejaarde zusters.

Bouw verpleeghuis bejaarde zusters

Helaas kon men als gevolg van de hevige regenval afgelopen november, pas eind december starten met de bouw. De bouw verloopt nu voorspoedig, de funderingen zijn gemaakt en er is gestart met het opmeten en aanvullen van de grond. Zoals overal wordt ook hier het sjouwwerk door vrouwen gedaan (zie foto).

Op eigen initiatief had men de hellingbaan voor rolstoelen aan de kapelzijde gelegd, zodat men altijd door een buitendeur via de kapel naar binnen zou moeten. Dit kon nog wel net op tijd hersteld worden, maar helaas de afwijkende maten van de keuken en kapel niet meer, die zijn 0,25 m breder gemaakt. Dit nemen we maar op de koop toe, terugdraaien zou teveel geld kosten. De bouw beslaat in totaal 10 tweepersoonskamers met een keuken, een eetzaal en een kapel. Als er voldoende financiële middelen zijn zal er een verdieping op worden gebouwd.

Hier kunnen de eerstejaars novices verblijven die dan tevens betrokken worden bij de zorg van de bejaarde zusters. De bouw zou niet mogelijk geweest zijn zonder een grote financiële bijdrage van de zusters Franciscanessen uit Oirschot. De zusters Franciscanessen zijn zelf bejaard en weten als geen ander hoe belangrijk goede verzorging van hulpbehoevenden is. De plek bij het moederhuis is gekozen omdat het dichtbij het Thomas Hospitaal van de zusters is, zodat indien nodig direct medische hulp geboden kan worden. De volgende dag is **Cheyar** de eerstvolgende bestemming. We rijden via de heilige stad Kanchipuram om de gasten kennis te laten maken met een hindoetempel. In Cheyyar hebben de zusters een kindertehuis waar nu bijna 100 meisjes verblijven. Vorig jaar is opdracht gegeven voor onderhoud aan dit kindertehuis. Het is helemaal opnieuw geschilderd en waar nodig zijn nieuwe kranen aangebracht, ruiten vervangen en raamsluitingen vernieuwd. Aan het dak is men niet toegekomen hoewel de dakbedekking nodig vernieuwd moet worden. Dit moet dus later alsnog gebeuren. Overigens bestaat de dakbedekking vaak uit tegels, waar de eerste voegen al vaak na het eerste jaar loskomen. Wij hebben voorgesteld om een laag beton op afschot te leggen, bereid met een fijn toeslagmateriaal en een waterproof toevoeging. De naaste burens zijn priesters die een kindertehuis beheren met 75 jongens die bij de zusters eten. Daarvoor is een ruimte beschikbaar, zodat de jongens binnen kunnen eten. Om dit ook voor de meisjes mogelijk te maken worden twee kleine overbodige opslagruimten samengevoegd. Ter plaatse van de te slopen bak voor de rijstopslag wordt een opening in de tussenwand gemaakt. De details worden ter plekke besproken en uitgewerkt. Met Michel en Gerard bespreek ik hoe de ventilatieopeningen in de keukenschoorsteen het beste kunnen worden afgedekt, zodat er nog voldoende trek aanwezig is. Bij hevige regenval gecombineerd met harde wind regent het in.

Pathiavaram (foto links) is niet ver van Cheyyar. Hier brengen we een bezoek omdat men graag meer toiletten wil

hebben. Op de foto ziet u links het toiletgebouw en rechts het kindertehuis. 29 Meisjes beschikken hier over 2 toiletten en 51 jongens hebben slechts 1 toilet. Vaak worden de behoeften in de bosjes buiten de poort gedaan. De zusters willen daarom vier badruimten ombouwen tot toiletten. De kinderen wonen in een oud gebouwtje dat veel te klein is en de zusters vragen of het mogelijk is er een verdieping op te bouwen. Dat lijkt geen probleem en we meten het gebouw globaal op om daarvoor tekeningen te kunnen maken, zodat een aannemer een prijsopgave kan doen. **Vandavasi** is voor deze dag onze eindbestemming en we brengen hier de nacht door. We worden tot jury gebombardeed om de ontwerpen te beoordelen die door de meisjes met poeder van pastelkrijt op de grond worden gemaakt. Een bijna onmogelijke

opgave, want het ene ontwerp is nog mooier dan het andere en maak dan maar eens een keuze uit 16 ontwerpen. De volgende dag is "Republic Day". Dit feest start met een appel dat niet onder doet voor dat van militairen. Iedereen staat in het gelid en voor iedere groep staat een leidster die de bevelen van de "hoofdvrouw" herhaalt. Het is bijzonder kleurrijk met die prachtige sari's en tegelijkertijd een vreemd contrast met die militaristische houding. Daarna volgt een programma met prachtige dansen en gymnastische hoogstandjes. Een programma dat hier in de schouwburg niet zou misstaan. Vervolgens controleren we de gebouwen die door onze stichting tot stand zijn gekomen en dat zijn er nogal wat! Het laatst gerealiseerd is een toiletgebouwtje met badruimten en een kleding was- en droogplaats vlakbij het hostel. De opmerkingen die vorig jaar bij de opening zijn gemaakt zijn door de aannemer ter harte genomen en alles is keurig afgewerkt.

's Avonds zijn we terug gegaan naar Chennai waar mijn vrouw en ik de komende drie dagen zullen blijven. We gaan niet naar Pulicat en Vandalur omdat Riet ziek werd als gevolg van de milieuvervuiling in Chennai en in bed bleef. Chennai is een stad met ruim zes miljoen inwoners met een al eerder beschreven verkeerschaos. Een verblijf bij het ziekenhuis is niet verkeerd en alles en iedereen wordt gemobiliseerd om Riet er zo snel mogelijk weer bovenop te helpen. En dat lukte! Na drie dagen konden we de geplande reis naar New Delhi maken. Riet heeft dan nog wel keel- en nekpijn maar met medicijnen bleef ze goed op de been. Intussen bezochten Michel en Gerard, onder begeleiding van een zuster, Mahabalipuram en de projecten Pulicat en Jolarpet. In die tijd schreef ik de reportages en kon ik mezelf op andere wijze nuttig maken.

Gangapur City is de volgende bestemming die we met een binnenlandse vlucht via New Delhi bereikten. We hadden nog tijd om wat indrukken van de stad op te doen en hebben het rode fort gezien evenals de Indian Gate en prachtige overheidsgebouwen. Maar we zagen vooral ook grijze bomen zonder een sprietje groen vanwege al het stof. Het mooiste was de Lotustempel. Een geheel uit beton opgetrokken gebouw in de vorm van een lotusbloem, de nationale bloem van India. Eigenlijk is de reden van de bouw nog mooier: een plaats van samenkomst voor iedereen, ongeacht het welk geloof je hebt, die op zijn of haar manier zich even wil bezinnen. Goed verwoord in de spreuk "The essence of all the messengers of God is one and the same" of vrij vertaalt: "Het wezenlijke van alle boodschappers van God is één en hetzelfde". Zover doorgevoerd dat ook alles gratis is, zelfs het in bewaring geven van je schoenen, want

zoals in alle Godshuizen in India neem je het slijk der aarde niet mee naar binnen. Ik heb een

slechte ervaring op het station waar op geraffineerde manier mijn portemonnee met 500 euro en bankpas wordt gerold. Achteraf weet ik precies hoe het is gegaan: bij het

instappen met zware koffers lopen er een paar mannen vóór je die de boel ophouden en achter je die lopen te duwen.....dan voel je alleen overal geduw en getrek en is al je aandacht gericht op het in de trein komen. Een goede les: wat los handgeld in je broekzak en de rest in een zakje om je hals hangen onder je overhemd. Vorig jaar heb ik tijdens mijn reis het ontwerp gemaakt voor het nieuwe onderkomen van de zusters in Gangapur City. Nu zijn we uitgenodigd voor de opening, een indrukwekkend gebeuren en met een mis in de open lucht waar de bisschop voorging. Hoewel het gebouw er best mooi uitziet zijn er toch nog wel enkele opmerkingen. Een aantal deuren zijn scheluw en er zijn scheuren in de houten kozijnen die voor het schilderen niet gevuld zijn. Ook zijn er openingen in het laswerk van de balustrade zodat water in de buizen kan dringen. Uiteraard belooft men dit te zullen herstellen en dit zal ik volgend jaar controleren. Volgend jaar kom ik hier opnieuw voor de bouw van het schooltje. Jammer genoeg kon dit nu nog niet worden aanbesteed omdat het benodigde geld nog niet helemaal bijeen was. De tekening van het schoolgebouw moest nog wat aangepast worden omdat het gebouw hoger moet worden aangelegd in verband met de wateroverlast die er bij hevige regenval kan ontstaan. Ook de situatietekening moet nog worden gewijzigd. Om meerdere redenen is

het beter het schoolgebouw op de tegenover gelegen plaats te bouwen. Het zal nu dichterbij de septictank van het zusterhuis gesitueerd worden zodat er voldoende capaciteit is om ook de toiletten van de school hierop aan te sluiten. Door de nieuwe situering is er ruimte om eventueel in de toekomst nog een gebouw te realiseren en is de ligging ten opzichte van de zon ook gunstiger.

We hebben nog een dag ingepland om de omgeving te zien. Je zit hier dicht bij de woestijnen, dus is het droger, 's winters kouder en 's zomers heter en voor het eerst heb ik kamelen in India gezien. Zie je in het zuiden ossen voor de kar, hier is het een kameel die statig voortschrijdt en zijn trots toont in een verheven blik. Van de uitwerpselen van de dieren worden hier ronde plakken gemaakt (diameter ca. 30 cm), die gedroogd worden op het dak en als brandstof worden gebruikt. Voor 100 rupees (ongeveer 1,50 euro) ben je de eigenaar van 60 "koeken".

Mondasoro is de volgende bestemming. Een lange reis. Eerst met het vliegtuig naar Bhubaneswar, de hoofdstad van de staat Orissa, waar we de nacht in het bisschopshuis doorbrengen. De volgende dag volgt een autorit van zes uur naar Mondasoro. Gelukkig zijn de wegen aanzienlijk verbeterd, alleen het laatste stuk is nog steeds onverhard met kuilen en bulten waardoor de gemiddelde snelheid 20 km per uur is. De autorit voert door een prachtig groen dal omgeven door hoge bergen. Het is fijn om hier na drie jaar weer terug te zijn en te zien dat het door fanatieke hindoes vernielde kindertehuis weer is opgeknapt. Vanwege de onzekerheid zijn nog niet alle meisjes terug, maar dat zal in het komende seizoen wel gebeuren. De uitgebrande auto van de zusters is nog een stille getuige van het geweld dat hier heeft plaatsgevonden. De zusters zijn weer vol goede moed en de meisjes zijn gelukkig en blij met ons bezoek. Zeker toen ik hen kon trakteren op heerlijke zoetigheden gekocht van het geld van Maud. Maud is een meisje uit Best en zij heeft met de verkoop van eieren geld gespaard. Zo blijkt weer hoe je met relatief kleine inspanning mensen kunt helpen. Er is ook een koe gekocht om de kinderen af en toe melk te kunnen geven (zie foto).

Maar het belangrijkste is dat het kindertehuis weer bewoonbaar is. Er ontbreken TL-verlichting en ventilatoren maar het is hartverwarmend weer meisjes te zien, die een goed onderkomen hebben. De zusters hebben van de pastoor een stoomboiler gekregen en ook drie rijstkookketels die overbodig waren. Mij is gevraagd naar de mogelijkheid bij de keuken nog een ruimte te ontwerpen. Ter plaatse is alles ingemeten, maar er was te weinig tijd om daar het ontwerp te maken dus heb ik dit tijdens mijn vrije momenten in het verdere verloop van mijn reis gedaan. Na een

verblijf van twee dagen zouden we de volgende morgen om drie uur vertrekken om na een autorit van vijf uur Brahmapur te bereiken en met de trein terug naar het zuiden te gaan. Dat liep anders, diezelfde dag om vier uur 's middags vertrokken we hals over kop omdat de pastoor ons waarschuwde dat de komende drie dagen alle wegen werden geblokkeerd als protest tegen de verhoogde overheidsprijzen. Dan worden gewoon bomen omgezaagd, die over de weg vallen en is er echt geen doorkomen aan. Zr. Prudentia had, gelet op de vijf uur durende autoreis en negen uur durende treinreis, een slaapplek voor ons gereserveerd met kussens, lakens en dekens. Via het treinstation in Eluru en nog een autorit van een half uur bereikten we **Vegiwada**. Hier is een vestiging waar inmiddels een school is gebouwd die al weer te klein is. Vorig jaar waren er nog 380 kinderen en dat zijn er nu 450, mede omdat de school hoog aangeschreven staat.

Van deze school kregen diverse leerlingen de eerste prijs in een wedstrijd waaraan leerlingen van 24 scholen deelnamen en kreeg de vestiging Vegiwada de eerste prijs vanwege de

Vegiwada, stukje uit krant (boven) en appèl (onder)

tuinrichting. Alles prachtig groen met mooie palmbomen op de achtergrond. Eind vorig jaar is ook het nieuwe kindertehuis geopend voor kinderen tot 10 jaar. Kinderen die om welke reden dan ook geen schoolgeld kunnen betalen en ver van Vegiwada wonen. Een kindertehuis dat geheel gefinancierd is door één sponsor, die voor de komende vijf jaar ook de kosten voor de zorg van de kinderen betaalt inclusief het schoolgeld. Uiteraard zijn wij daar zeer dankbaar voor evenals de zusters en de kinderen. Weer een aantal kansarme kinderen met een mogelijkheid op een betere toekomst. In juni 2010 worden de eerste kinderen ondergebracht. Ondanks dat het gebouw is geopend en er mooi uitziet, zijn er toch nog wel wat gebreken aan het gebouw. Enkele deuren sluiten niet goed en sommigen moeten nog passend worden gemaakt. Voor het eerst zijn hier kunststof raamkozijnen toegepast met schuivende ramen maar dan moeten ze wel goed geplaatst zijn en de rails moet goed schoon zijn. Buiten liggen afvoeren bloot die nog afgedekt zullen worden met beton. Enkele bomen staan te dicht bij de afscheidingsmuur en een eenzame, nutteloze elektriciteitspaal midden voor het gebouw moet nog worden verwijderd.

Vegiwada boarding

Naar P.T.Parru en Chebrolu, een autorit van twee uur over snelwegen. Bij de school in **Chebrolu** was het detail van de dilatatievoegen nog niet afgewerkt. Nu wel doch niet goed, dus ter plaatse een detail gemaakt zodat de zusters de aannemer kunnen vertellen hoe het moet worden uitgevoerd. **P.T.Parru** is het laatste project, dat wij op onze trip naar het noorden hebben bezocht. Dat ligt in de staat Andhra Pradesh, op ongeveer 500 km van Chennai. Ook hier kan het in de zomer heel heet worden, zo erg dat je overdag moet blijven lopen om nog een zuchtje verkoeling te voelen. Als er dan een baby wordt geboren, wordt het ter verkoeling in een bananenblad gewikkeld. In P.T.Parru heeft de huidige school veel te kleine lokalen en wordt de boarding overdag gebruikt om les te geven. Een nieuw schoolgebouw staat niet voor niets als eerste op de prioriteitenlijst. Samen met een zuster heb ik het terrein waar het gebouw is gepland ingemeten. Best gezellig hoor...maar waar moet je dat meetlint nu iedere keer houden...Niet erg, ik heb me inmiddels wel aangepast aan de Indiase mentaliteit. Niet dat het went, maar ik word niet meer verrast. De meisjes van de boarding mogen een weekend naar huis. Eén voor één komen ze bij Zr. Elisabeth (foto) om na te gaan hoe ze worden opgehaald of naar huis gaan. Zo nodig krijgen ze geld mee voor de bus en er

wordt vastgelegd wanneer ze weer terug moeten zijn. Een mooi tafereel dat aantoont

hoe Zr. Elisabeth met "haar" kinderen omgaat.

Haar bed staat ook op de slaapzaal, tussen de meisjes in om er direct te zijn als dat nodig is. Na een verblijf van twee dagen gaan we met de trein terug naar Chennai, daar blijven we dan een dag. Even de gelegenheid om te kijken hoe het met de bouw van het verpleeghuis voor de bejaarde zusters gaat. Dat vordert goed, men is druk bezig met het opmeten van de wanden. De trip langs de projecten in het zuiden start met een autorit van vier uur naar **Jolarpet**. Jolarpet is niet meer dan een knooppunt van spoorwegen waar een dorpje is ontstaan. Vanuit de verre omgeving komen kinderen en gaan zij hier naar school. Hier bouwen we een hostel voor studentes die een studie volgen voor onderwijzeres, computerdeskundige en dergelijke. Nu verblijven 40 studentes in het kindertehuis waar al 160 meisjes verblijven terwijl het gebouw oorspronkelijk bedoeld is voor maximaal 120 meisjes. Zij zitten echt op elkaar met als enige afscheiding wat houten schotten. Het hostel wordt gebouwd bij het college waar voldoende plaats is voor een nieuw gebouw. Wel zijn er hoogteverschillen in het terrein die een aangepaste en daarmee duurdere fundering eisen. De bouw loopt voorspoedig en op het moment dat wij het bezoeken is het grootste gedeelte van de fundering gemaakt en tot peil opgemetseld. Ook is een deel van de kolommen gestort. Met mr. Stephen, een aannemer waar we goede ervaringen mee hebben, bespreken we het project. Behalve een enkel grindnest en te kleine dekking op de wapening op enkele plaatsen waren er verder geen opmerkingen.

Jolarpet, overzicht bouw

Er is een terreintekening gemaakt, waarop de hoogteverschillen zijn aangegeven en de trappen in het talud, waarbij het hostel evenals het collegegebouw in het hoge gedeelte ligt. Op de tekening is ook de wasplaats aangegeven en een verhard gedeelte, waar de studentes de was kunnen drogen. De aannemer kan dit direct na de bouw uitvoeren omdat zijn aanbidding binnen ons budget valt, evenals de septictank en de zakput. De zusters hebben in Jolarpet koeien en kippen,

zodat de meisjes regelmatig melk en een ei krijgen. Ik heb al eens ergens kippen willen kopen maar dat werd mij afgeraden, omdat slangen op de lucht van de kippen afkomen. Dat hier wel kippen gehouden kunnen worden is omdat er tussen de kippen Guinea fowls of poelepetaten lopen. Poelepetaten is een Brabants woord voor parelhoen, zwart met witte stippen. Deze maken dag en nacht, ook als ze op stok zitten een tokkend geluid en dat houdt volgens de zusters de slangen op afstand. **Alwarpet**, in het Nilgiri gebergte in het zuidwesten van India, is onze volgende bestemming. Ik had Riet al blij gemaakt met het feit, dat we met een treintje de bergen in zouden gaan. Een stoomlocomotief, die via een tandwielconstructie stapvoets en steunend en zuchtend in een wolk van stoom de houten wagonnetjes naar boven zeult. De tocht van 3 uur over een afstand van 20 km is prachtig om mee te maken. Maar helaas hebben we het met de auto moeten doen omdat de rails wegens hevige regenval door modderstromen waren weggespoeld. De wegen waren wel hersteld en op de weg omhoog waren op diverse plaatsen de gemaakte betonnen keermuren te zien met daarboven de uitgedroogde modderstromen. Daar hoor je in Nederland niets van, maar er zijn wel bijna 3.000 huizen verwoest en 46 mensen omgekomen. Dat heeft meer impact dan wanneer je dat op televisie ziet en het bracht mij tot het volgende gedicht.

Regen.....eindelijk

*het vergeelde land oogt dor en droog
zandvlakten beheersen nu de streek
waar water was, dat voldoende leek
oh, die brandende zon, die alles opzoog*

*een boom toont nog wat spaarzaam groen
versterkt het schreeuwende contrast
en lijkt ongepast
zich aan het laatste vocht te goed te doen*

*wortels, die naar water verlangen
dieper en dieper met hun laatste kracht
wordt nog een restje water omhoog gebracht
naar treurende blaadjes, die hun kop laten hangen*

*maar er is hoop als blauw in grijs verkleurt
wolken bezwangerd raken
en zich in donkergrijs opmaken
voor een val, door de wind meegesleurd*

*gulzig opgeslurpt door de dorstige grond
maar door de veelheid morst
en de nu weke korst
openbreekt als een gulzige mond*

*verzadigd vormen zich waterstromen
bevloeiend de verre oorden
onstuimig kolkend over boorden
om in de zee tot rust te komen*
Bar

Alwarpet ligt in een heel mooi gebied met veel theeplantages. De thee groeit tegen de hellingen op ongeveer 2.000 m hoogte waar het dus minder warm is. Op regelmatige afstanden zijn tussen de theestruiken zilverbomen geplant, waarvan de wortels veel vocht kunnen opnemen en vasthouden. In droge tijden hebben de theeplanten dan toch voldoende vocht maar aangezien dat niet té veel mag zijn heeft men deze op hellingen geplant. De theefabriek die wij bezochten produceert 3.000 kg thee per dag, waarvoor 12.000 kg theeblaadjes moeten worden geplukt.

Alwarpet, theeplantage

De school van de zusters staat ook tegen een helling, waardoor er betrekkelijk weinig ruimte is voor een speelplaats en dergelijke. Hier hebben we aan de achterkant van de school een toiletgebouw voor meisjes uitgebreid en een nieuwe gebouwd voor de jongens. Daar was zo weinig ruimte en bovendien zo'n steil talud, dat eerst een betonnen keerwand moest worden gemaakt. Een L-vorm met op het ondergrondse horizontale deel de te keren grond als ballast, een gangbare methode, ook in Nederland. Edoch..de aannemer heeft de wand andersom geplaatst, dus moest er een controleberekening worden gemaakt en de samenstelling van de grond worden vastgesteld om de veiligheid te controleren. Gelukkig was de oorspronkelijke aanname van de grond te negatief en de hoogte minder dan gerekend. Bovendien hield de wand wat

achterover. Het storten van een vloer tussen de wand en het schoolgebouw zorgt bovendien voor een extra horizontale steun. Die factoren zorgden uiteindelijk toch voor een positief resultaat, een hele geruststelling. Op naar **Singampunari**, met de auto de bergen weer uit. Jammer, want met een temperatuur van zo'n 25 graden Celsius overdag en 15 graden 's nachts is het daar heerlijk toeven. Na een rit van ongeveer zes uur in oostelijke richting, bereiken we Singampunari waar we een nieuwe school aan het bouwen zijn. Deze school is nodig, aangezien dit jaar het aantal leerlingen met 400 is toegenomen. Er zijn nog meer aanmeldingen, maar die kunnen pas gehonoreerd worden als het nieuwe schoolgebouw klaar is. Ouders sturen hun kinderen graag naar de scholen van de zusters vanwege de goede kwaliteit van onderwijs en sociale betrokkenheid. De bouw vordert gestaag en dat moet ook omdat de school er in juni zou moeten staan. Dan is de volgende controle van de overheid maar helaas zal de bouw dan nog niet gereed zijn. De zusters hopen dat de controleurs clementie tonen wanneer zij zien dat de bouw al vergevorderd is en weten dat in september de kinderen kunnen worden ondergebracht. Dat is dus nog afwachten want ze hebben immers vorig jaar al uitstel gekregen. De school wordt evenals in Jolarpet gebouwd door mr. Stephen, zodat hem gevraagd is het accent op Singampunari te leggen en zo de bouw zo ver mogelijk gereed te laten zijn. Voor Jolarpet is er voldoende tijd. Ten tijde van ons bezoek was men bezig met het storten van de kolommen van de eerste verdieping. Dit gebeurt nog met emmertjes, zoals op de foto te zien is.

Singampunari, storten van de kolommen

Ook Asha, de zuster die rond juni haar studie voor opzichter beëindigt, was aanwezig om ervaring op te doen. Ik heb haar en de aannemer attent gemaakt op het verkeerd uitgevoerde detail van de kolomwapening (op de foto kijkt zij met de aannemer mr. Stephen

ernaar). Iedere keer wijzen wij de opzichter op een goede controle van de bekisting en bij het storten. Toch zijn er ook hier weer grindnesten in de balken te zien. Het hart

van de kolommen is hier ten onrechte op de systeemlijn gezet, volgens de opzichter was hij in Jolarpet toen men daarmee begon. Erg jammer, bij dat soort momenten moet hij juist aanwezig zijn. Gelukkig heeft het geen consequenties, behalve dan dat de aannemer meer en lastiger stucwerk heeft, maar dat is dan het gevolg en voor eigen rekening. Ook wijs ik nog op de zonneluifels boven de ramen, die wij op afschot hebben getekend maar zo niet op de constructietekening staan. Natuurlijk volgt er na afloop van onze rondgang een

programma van dans en ook gymnastiek. Wederom van een zeer hoog niveau, dat bij ons in de schouwburg niet zou misstaan. Bij ons vertrek kwamen we langs een plek,

waar men touw aan het maken was en de moeite waard was om even uit te stappen. Er worden drie koorden van hennep gemaakt, die daarna tot één streng worden gedraaid. Simpel als je het ziet, maar vooral ook pijnlijk vanwege het harde droge materiaal dat de hele dag door hun vingers glijdt.

Touwmakers

Venkatachalapuram staat ook in het reisschema, maar dat ligt zó ver naar het zuiden dat eerder is besloten dit over te slaan. De kinderen in het kindertehuis kunnen daar niet meer naar het toilet, omdat er veel defect sanitair en leidingwerk is en de binnenwanden vertonen ook scheuren. Dit alles is vorig jaar al vastgesteld, zodat een bezoek niet direct noodzakelijk is. Met een aannemer is afgesproken wat de bedoeling is en hij heeft een aanbieding gedaan. Daar konden we overeenstemming over bereiken en hem opdracht verlenen, hoewel het wel 1.000 euro meer was dan het budget. **Okkur** doen we wel aan hoewel dit niet opgenomen was in het reisschema. Het ligt nagenoeg op onze route en de zusters hebben daar een wezenlijk probleem met de school. Er staat een groot schoolgebouw en door de aanwas in de loop der jaren zijn er sheds bijgebouwd om klassen in onder te brengen. Het zijn goede, degelijke bouwvormen met een solide dakconstructie en open aan de voorzijde. Het probleem is dat in deze streek een shed is ingestort en daarbij een jongen is omgekomen. Nu is bepaald dat alle sheds moeten worden gesloopt ongeacht de staat waarin ze verkeren. De zusters hebben aangegeven dat de sheds degelijk zijn en dat ze goede sanitaire voorzieningen voor de kinderen hebben. Daarbij wezen ze op een nabijgelegen school van de overheid met gammele sheds en zonder toiletten. Overheidsinspecteurs lieten weten dat zij uitsluitend de opdracht om de school van de zusters te inspecteren hadden en niet die van de overheid. In juni volgt een nieuwe inspectie en hoe dat zal aflopen...we leggen het in Gods handen. De zuster willen graag een verdieping op het schoolgebouw, echter er zijn nog vele wensen en onze stichting heeft uiteraard ook haar financiële beperkingen.

Perambalur is onze laatste bestemming. Daar hebben we een paar uur voor nodig en kunnen na een rit van vier uur weer op tijd in Chennai terug zijn. De zusters hebben daar veel scholen, waar meer dan 3.000 meisjes les krijgen en ook een kindertehuis, waar 330 meisjes verblijven.

Perambalur, appèl

Het bereiden van het voedsel gebeurt nog steeds in ketels op een houtvuur en naast het feit dat het er nauwelijks uit te houden is van de hitte, is alles zwartgeblakerd en niet hygiënisch.

Perambalur, keuken

Er dient gesproken te worden met een aannemer en een installateur over de aanpassingen van de keuken. Ook wordt er gesproken met twee meisjes die in aanmerking komen voor een microkrediet voor hun studie. Alles verliep anders omdat bleek dat de ombouw en aanpassingen van de keuken anders waren dan verondersteld. En ja, we zullen het toch eens moeten zijn over de manier waarop de inrichting plaats moet vinden en welke bouwkundige ingrepen daarvoor nodig zijn. En hoe wil je een begroting maken als niet vaststaat wat er moet worden gemaakt? Dus aan het werk en overleggen met de zusters hoe het moet worden en ook met de technici over hoe de uitvoering moet plaatsvinden. In een separate ruimte kan de boiler geplaatst worden, die normaal gestookt zal worden met gasflessen en slechts in nood op hout zal worden gestookt. Het voordeel dat daardoor ontstaat is dat de bereiding van het eten plaatsvindt in

een schone ruimte waar niet wordt gestookt. De keuken blijft in de middelste ruimte en de twee opslagruimten aan de linkerkant hoeven alleen maar geschilderd te worden. Het begint met het inmeten van het keukengebouw terwijl de rijst wordt gekookt. De hitte was voor mij nagenoeg ondragelijk en toch staan daar iedere dag vrouwen enkele uren te koken.

Vervolgens heb ik een tekening van de nieuwe situatie gemaakt... vier uur later kon aan de hand van de tekening worden overlegd wat er allemaal moest worden gedaan. De aanbiddingen zouden nog worden ingediend in Chennai vóór ons vertrek naar Nederland. Ook kon nog bekeken worden of de aanbiddingen redelijk waren en binnen de financiële mogelijkheden. Dit bleek gelukkig het geval en zo kon er opdracht gegeven worden en zal de uitvoering in april en mei 2010 plaatsvinden.

In Chennai had ik tijd de nodige tekeningen te maken en deze te overleggen met de aannemer en de zusters. Ook hadden we nog ruimte om naar Vandalur te gaan, 30 km ten zuiden van Chennai. Daar wordt met geld van de Stichting Mariamma een school voor blinde en/of dove kinderen uitgebreid. Aangezien zij niet in de gelegenheid zijn naar India te gaan en bovendien de expertise ontbreekt, helpen wij hen daarbij. Onze bevindingen worden daar met de aannemer besproken en in een verslag vastgelegd. Een laatste bezoek aan de bouw van het verpleeghuis voor oude zusters toont aan dat de bouw goed vordert, een deel van de wanden is al opgemetseld tot de verdiepingsvloer. Uiteraard volgt er nog een laatste bijeenkomst met de zusters om de projecten te bespreken en een nieuwe prioriteitenlijst vast te stellen. Opvallend is, dat de zusters bij hun plannen voor de toekomst zich ook in willen gaan zetten voor gehandicapte kinderen en aidspatiënten, waarvoor in

Elambalur en Biridur gebouwen gepland zijn. Voor het eerst zijn die in de prioriteitenlijst opgenomen. En toen nog wat proberen

te rusten alvorens we de reis naar huis aanvaarden. Net als de priester in de poort van de tempel in Ponnur (foto) maar die doet volgens mij niet anders.

FRANCISCAN SISTERS OF ST.JOSEPH – CHENNAI -16 PRIORITY LIST – 22 February 2010		
MAJOR PROJECTS		
1. P.T.Parru	-	3 Class rooms
2. Okkur	-	1 Floor – School Building
3. Srialahastri	-	6+6 Class rooms
4. Perumal palayam	-	Extension of Boarding
5. Dhamaracherla	-	8 class rooms
6. Olagadam	-	5+5 Class rooms
7. Budalur	-	6 Class rooms
8. Pandarakulam	-	Boarding
9. Elambalur	-	Boarding for Handicapped Children
10. Birudur	-	Home for Aids Patients
MINOR PROJECTS		
1. Pathiavaram	-	Extension of Boarding
2. Dhamaracherla	-	Convent - addition of two Bed rooms & Toilets
3. Kamalapuram	-	5 Toilets
4. Srivaikundam	-	Toilet Building
5. Jolarpet Primary School	-	Toilet Building
Sr.Rita Michael FSJ 		
Sr.Prudentia FSJ 		

In de bestuursvergadering van mei zal worden besloten welke projecten van deze prioriteitenlijst door de stichting in voorbereiding genomen zullen gaan worden.

Anne Reijenga, projectleider

Stand van zaken keurmerken.

Volgens schattingen zijn er in Nederland ongeveer 30.000 goede doelen, waarvan 350 het CBF-Keur hebben. Per 1-1-2009 zijn de kosten voor het voeren van dit CBF-Keur ongeveer gehalveerd. De kosten voor 2010 zijn: toetsingskosten bij aanvraag 2.860 euro. Hertoetsing (elke drie jaar): 2.860 euro. Bovendien wordt er een jaarlijkse bijdrage gevraagd gerelateerd aan de baten uit eigen fondsenwerving. Voor een kleine stichting als de onze zou dit een jaarlijkse bijdrage betekenen van 435 euro.

Begin 2009 heeft het CBF-Keur “concurrentie” gekregen van het Keurmerk Goede Doelen (kosten 400 euro per jaar) en werd ook het CBF-Certificaat voor kleine goede doelen gelanceerd (kosten nieuwe aanvraag 500 euro en een jaarlijkse bijdrage van 350 euro, geldigheid drie jaar).

Alleen al met het oog op de kosten zouden wij voor het Keurmerk Goede Doelen kunnen kiezen maar zo simpel is het natuurlijk niet. Het CBF-Certificaat heeft ook andere criteria dan het Keurmerk Goede Doelen. Het CBF controleert o.a. de onafhankelijkheid van bestuur en stelt eisen aan de verslaggeving maar controleert niet de bestedingen van de gelden. Het Keurmerk Goede Doelen geeft vooral meer inzicht in de prestaties van een organisatie. Bovendien zal de tijd moeten uitwijzen of houders van het Keurmerk Goede Doelen op dezelfde wijze zullen worden behandeld als houders van het CBF-Keur en CBF-Certificaat.

Samenvattend: wij zijn nog steeds niet overtuigd van de toegevoegde waarde van een keurmerk voor onze organisatie maar uiteraard blijven wij de situatie volgen.

Henny Koenders, PR

